

[Lilli Gyldenkilde]

Derfor er det altså nødvendigt, at vi også presser på over for det private erhvervsliv. Sandheden er jo også, at det gør vi trods alt, i og med at vi siger: Jamen I må komme med to indstillinger fra jeres afdeling, hvis I vil have indflydelse på det, vi nu skal til at gå videre med, ellers kan det ende med, at I slet ikke får nogen med, fordi vi vil altså have både en mand og en kvinde indstillet. Det står ikke nogen steder skrevet, at sådan skal det være, men det er min mening, at sådan burde det være, hvis man ikke får to indstillinger.

Så kan der være nogle få klart afgrænsede områder, hvor det måske ikke er den bedste løsning, for det kan være, at den bedste løsning i én sammenhæng er en kvinde – det kan også være det modsatte. Men jeg mener bredt set, at man burde lave regler, der sagde: Hvis vi ikke får to indstillinger, så agter vi at sige, at I ikke får nogen pladser, når det handler om private, som skal indstille til råd, nævn, kommissioner, og hvad vi ellers har med at gøre. Det går lidt ud over det her forslag, men jeg synes, det hører hjemme her, fordi det også er en del af denne diskussion.

Det ville have været flot, om vi på 75-års-dagen for grundloven, som gav kvinderne – eller hvor de havde fået tilkæmpet sig – denne ret til at være med alle steder, kunne have været markeret med et tydeligere og bedre forslag end det her, for det skal vi jo fejre på grundlovsdagen den 5. juni.

Det her kan der ikke blive megen fejring ud af, men vi skal huske at nævne det, fordi det peger i den rigtige retning, og det skal man ikke have utak for. Så man kan regne med positivt udvalgsarbejde fra SF's side, selv om det er med en vis utålmodighed. Vi vil gerne hurtigere frem.

Bjørn Elmquist (V):

Ja, det er så sandt, som det er sagt: Ligestillingsprocessen er en sej affære. Det er ikke sådan, at det er noget, naturen klarer af sig selv eller nogen naturlov, der er åbenbart stærke traditioner, normer og strukturer, der går den anden vej, som vi skal have gjort op med.

Vi i Venstre kan tilslutte os det forslag, som ligger her. Vi har noteret os i fremsættelsestalen den udvikling, som loven fra 1985 har medført, at der mod 12,7 pct. før lovens ikrafttræden nu er en kvindelig deltagelse på 32–39 pct., og det

kunne jo tyde på, at denne lov har haft en vis effekt.

Der er nogle afgrænsningsproblemer, det vil vi gerne medgive. Vi hæfter os ved bemærkningerne til lovforslaget, der prøver på at drage nogle grænser for, hvilke institutioner der er selvejende, og hvor stor en statslig involvering der skal være, for at de pågældende bestyrelser er omfattet af lovforslaget. Jeg citerer fra bemærkningerne, spalte 2: »... når udgifterne ved deres virksomhed overvejende dækkes af statslige midler, dvs. ikke under 60–70 pct.s statstilskud, og interessentskaber, anpartsselskaber og aktieselskaber, hvor den overvejende del ejes af staten, dvs. ikke under 60–70 pct., eller udøver virksomhed i henhold til koncession eller lignende offentlig godkendelse.«

Det er da muligt, at man kan drøfte disse afgrænsninger, men jeg tror, at der bør være en vis fleksibilitet, og de afgrænsningsforsøg, der er gjort her, synes vi – som udgangspunkt i hvert fald – ser fornuftige ud.

Der er en anden begrænsning, kan man sige, og den fremgår af § 2, stk. 2, der siger, at stk. 1 om, at man skal indstille både mand og kvinde, ikke gælder, hvis medlemmerne af bestyrelsen helt eller delvis vælges ved direkte afstemning. Her står vi over for en af de mere principielle vanskeligheder ved den her slags ting. Hvis der skal stemmes om sagerne og man vil have et frit valg, er det så ikke en begrænsning af det frie valg, hvis der skal være kønskvotering? Det er noget af det, nogle af os også er ude for i vores politiske partier, når vi taler om kvindelig deltagelse i politik.

Der er også et afgrænsningsproblem for så vidt angår den videre færd fremad. Vi noterer os naturligvis statsministerens – jeg havde nær sagt som sædvanlig – meget omhyggelige og forsigtige formulering i fremsættelsestalen, hvor der står:

»Når der er indvundet erfaringer med dette lovforslag, vil det eventuelt blive overvejet, hvorledes det næste skridt i indstillingen mod ligestilling kan tages.«

Så går statsministeren vist med både seler og livrem, hvad der hermed er blevet afsløret. Vi mener ikke, at statsministeren hermed er gået for vidt, og kan hermed give vor tilslutning til det. Men vi erkender, som fru Connie Hedegaard gjorde det før, at der er ganske svære spørgsmål forbundet med også at begive sig ud